

rer skulde drage Provisoriet frem og minde mig om, at det er Provisoriet, der har voldet alle Ulykker. Det er jo dog at gaa vel langt tilbage, og det ærede Medlem kan dog vel ikke antage, at det vilde frembyde nogen stor Interesse at diskutere det Spørgsmaal nu ved Finanslovens 2den Behandling. Men naar det ærede Medlem omtalte Provisoriet, skal jeg villig indrømme, at jeg betragter dette som en uhyre Ulykke, og det er noget af det, som jeg daarligst kan tilgive det ærede Flertal, at det har voldet, at vi fik Provisoriet.

Naar den ærede Ordfører for Flertallet antydede, at saa forskrækkelig var Stillingen da ikke, eftersom den højtærede Minister har erklæret at kunne administrere med det, der var bevilget, er det for saa vidt ikke noget galt Citat, men det er paa den anden Side ikke ganske fuldstændigt; thi den ærede Minister har netop udtalt, at han ganske vist kunde administrere med det, der er bevilget; det var ikke deri, Ulykken laa, men det, han ikke kunde, var at finde disse Bevillinger tilstrækkelige. Den ærede Minister udtalte udtrykkelig og endda med meget stærkt Eftertryk, at der ikke var bevilget nok til Forsvarsvæsenet. Men naar det siges Aar for Aar, synes jeg ikke, der er nogen videre Trøst at søge i den højtærede Ministers Udtalelse.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører mente ikke, at jeg havde ført noget Bevis for al den Sammensmeltning, som synes at ligge i Luften for Øjeblikket. Naa, det er ikke vanskeligt at føre Bevis for det, for man kan blot fremdrage Kendsgerningerne saadan, som de ere, og saa kan enhver, der har Øjne i Hovedet at se med, ikke blive fri for at se det, og hvis den ærede Ordfører ønsker at faa disse Kendsgerninger at vide, skal jeg gerne nævne dem for ham, hvis han virkelig ikke skulde være kendt med disse Ting. For det første er der dog vist ingen Mennesker, der følge en lille Smule med her i Danmark, der ville nægte den Forbindelse, der i Øjeblikket er angaaende Skattelovene mellem „de ni“ i Landstinget og mellem Flertallet i dette Ting. Jeg tror ikke, vi i dette Ting behøve at føre lange og store Beviser, det er noget, som enhver, der kan se, ikke kan være blind for, han maa kunne indse det, og det maa den ærede Ordfører ogsaa.

Med Hensyn til dette, at Venstre begynder at gøre Knæfald for Indre Mission, vil jeg henvise den ærede Ordfører til de Indstillinger vedrørende Andragender, som

Finansudvalget har afgivet i Julen. Der vil den ærede Ordfører finde blandt disse Indstillinger, at Flertallet, Venstre, Højre og de moderate, med Undtagelse af mig, indstiller at man ønsker at give Statstilskud til Indre Mission. Jeg synes, det er et meget godt Bevis paa, hvorledes Venstre nu begynder at bøje sig ogsaa til den Side. Og at Venstre har et venligt Øje til Hoffet, det maa den ærede Ordfører dog ogsaa vide, ellers behøver han blot at se den lange Række af Bevillinger igennem, som man hvert Aar har strøet for Prinser og Prinsesser, ja, jeg ved ikke hvem alle, der have faaet dem. Det er da ogsaa en Kendsgerning. Og for det fjerde, at Højskolen, der jo dog vistnok kan betragtes som Venstres Barn, ja endog som Venstres Kælebarn, har begyndt at træde i Forbindelse med Officerer, at der er ved at danne sig en Sammensmeltning paa den Kant ogsaa, det kan den ærede Ordfører ikke være blind for, ellers maa han da ikke læse Landets Blade, for det har der været skrevet meget om. Han kan ikke her forlange Beviser, hvis han da har Øjne at se med, saa maa han dog have lagt Mærke til det. Og den femte Sammensmeltningstendens, jeg har paataalt, nemlig at de moderate ligge paa deres bare Knæ og anraabe om at komme ind i Venstre, det er jo noget, vi se telegraferet ude fra Landet hver eneste Dag, saa her synes dog virkelig ogsaa at være stærke Tendenser oppe til en Sammensmeltning. Jeg synes ikke, vi her behøve at spørge om Beviser; Kendsgerningerne tale tilstrækkelig tydeligt.

Saa har jeg udtalt før, at Socialdemokraterne respekterede de bestaaende Love. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører drog det i Tvivl og nævnte, at vi blandt andet ikke vilde gaa med til at bevilge Penge til paabegyndte Arbejder. Jeg antager, han her sigter til de 1,215,000 Kr. til det ny Panserskib, som blev paabegyndt i Fjor. Jeg vil gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at vi Socialdemokrater vare ikke med i Fjor til at yde den første Bevilling og have derfor heller ingen Pligt til at gaa med til at yde hverken den anden, tredje eller sidste Bevilling, altsaa vi staa paa samme Standpunkt her, som vi stode i Fjor. Saa mente den ærede Ordfører, at der var en Inkonsekvens i vor Stilling over for Arbejderne, navnlig ude paa Værftet, idet Arbejdet nemlig, naar vi nægtede Pengene til disse ny Bevillinger, maatte mindskes, og mange Arbejdere maaske saa blive brødløse. Jeg vil her gøre den ærede Ordfører opmærk-